

İmanda Birlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 4:8–12; Elç. 1:11; Mat. 25:1–13; İbr. 9:11, 12; Çık. 20:8–11; 1. Kor. 15:51–54.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiç bir ad yoktur’ ” (*Elç. 4:12*).

1 888’de Yedinci–Gün Adventistleri bazı önemli Kutsal Kitap metinlerinin yorumları üzerinde yoğun bir tartışma dönemi yaşadılar. Pastörler ve kilise liderleri, Daniel 7’deki önbildiride on boynuzun kimliğini ve Galatyalılar 3:24’deki yasayı tartışırken, pek azı birbirlerine karşı düşmanca tutumlarının kardeşlik ve dostluklarını nasıl bozduğunu ve dolayısıyla birliği ve kilisenin hizmetini gölgelediğini fark etti.

Ellen G. White’ı bu durum derinden üzdü ve bu tartışmalarda yer alan herkesin, İsa ile olan ilişkileri hakkında dikkatli bir şekilde düşünmesi ve özellikle de aynı fikirde olmadığımız zamanlarda, davranışlarımızla İsa’ya olan sevginin gösterilmesi gerektiğini vurguladı. Ayrıca, kilisedeki herkesin Kutsal Kitap metinlerinin yorumlamasının her noktasında aynı fikirde olmasının beklenmemesi gerektiğini söyledi.

Fakat aynı zamanda, temel Adventist inançlarına gelince, bir anlayış bütünlüğü içinde olmamız gerektiğini de vurguladı (bkz. Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, s. 28–32). Bu hafta, bizi Adventist yapan ve imanda birliğimizi şekillendiren bazı temel dini öğretileri inceleyeceğiz.

**24 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Mesih'te Kurtuluş

Yedinci–Gün Adventistleri olarak diğer Hıristiyanlarla pek çok ortak noktamız olmasına rağmen, bizim iman serimiz, Hıristiyan dünyasında kimsenin beyan etmediği eşsiz bir Kutsal Kitap gerçeği sistemini oluşturuyor. Bu gerçekler, bizleri Allah'ın ahir zaman bakiyeleri olarak tanımlamaya yardımcı olur.

Elçilerin İşleri 4:8–12, 10:43'ü okuyun. Petrus, kurtuluş planı anlayışında İsa Mesih'in konumuna ne kadar önem veriyor?

Elçi Pavlus, Korintliler'e, müjde olarak şunu söyledi: “Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı” (2. Kor. 5:19). Mesih'in ölümü, günahın ve ölümün yol açtığı uçuruma köprü kurup, Baba ile uzlaşmamızı sağlamıştır. Yüzyıllar boyunca, Hıristiyanlar İsa'nın ölümünün, dirilişinin ve gerçekleştirmeye geldiği uzlaşmanın anlamını düşünmüşlerdir. Bu uzlaşma süreci *kefare*t olarak adlandırılmıştır. Bu kelime, esasen “birlik–içinde” manasına gelen eski İngilizce bir kelimedendir. Bu, “birlik içinde” olma ya da ittifak içinde olma durumudur. Buna göre kefarete bir ilişkideki uyumu ifade eder ve yabancılaşma olduğunda, bu uyum uzlaşmanın sonucu olacaktır. Kilise birliği bu nedenle bu uzlaşmanın bir armağanıdır.

Aşağıdaki ayetler İsa'nın ölümünün ve dirilişinin anlamı hakkında ne öğretiyor?

Rom. 3:24, 25 _____

1.Yu. 2:2 _____

1.Yu. 4:9, 10 _____

1.Pet. 2:21–24 _____

Her ne kadar Mesih'in ölümüne ve yeniden dirilişine dair bu inanca diğer birçok Hıristiyan topluluğuyla ortaklaşa inansak da, biz onu, Vahiy 14:6–12'deki üç melek mesajının bir parçası olarak “sonsuz dek kalıcı olan Müjde” (Vah. 14:6) bağlamında ilan ediyoruz. Yedinci–Gün Adventistleri olarak, bu mesajlara başka hiçbir Hıristiyan topluluğunun yapmadığı şekilde vurgu yapıyoruz.

İsa'nın ölümünün ve dirilişinin gerçekliğini ve bunun sunduğu umut vaadini her zaman gözünüzün önünde tutmayı nasıl öğrenebilirsiniz?

Mesih'in İkinci Gelişi

Elçiler ve ilk Hıristiyanlar, Mesih'in dönüşünü “mübarek umut” (*Titus 2:13*) olarak kabul ettiler ve Kutsal Yazılar'ın tüm önbildirilerinin ve vaatlerinin İkinci Geliş'te yerine gelmesini beklediler. Yedinci–Gün Adventistleri hâlâ bu görüşe sıkı sıkıya bağlıdır. Aslında, “Adventist” ismimiz bunu belirgin bir şekilde ortaya koyar. Mesih'i seven herkes, O'nunla yüz yüze gelip paydaşlık yapabileceği günü umutla bekler. O gün gelinceye dek, Mesih'in ikinci gelişine yönelik vaat, Allah'ın halkı olarak bizlere birleştirici bir etki sağlar.

Aşağıdaki ayetler Mesih'in dönüşünün tarzı hakkında ne öğretir? Bu, İsa'nın dönüşüne dair bazı popüler fikirlerden nasıl farklıdır? Elç. 1:11; Mat. 24:26, 27; Vab. 1:7; 1. Sel. 4:13–18; Vab. 19:11–16.

Kutsal Kitap, defalarca İsa'nın, kurtulmuş insanlarını almak için tekrar geleceğini garanti eder. Bu olayın ne zaman gerçekleşeceği, bir spekülasyon malzemesi olmamalıdır, çünkü İsa'nın kendisi şöyle demişti: “O günü ve saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba'dan başka kimse bilmez” (*Matta 24:36*). Mesih'in ne zaman geri geleceğini sadece bilmemekle kalmıyoruz, aynı zamanda bize bilmediğimiz de söyleniyor.

İsa, hizmetinin bitiminde, ikinci gelişini beklerken kilisenin deneyimini göstermek için on bakire benzetmesini anlattı (*Matta 25:1–13*). İki grup bakire, İsa'nın gelişini beklediğini iddia eden iki tür imanlıyı temsil eder. Görünüşte bu iki grup birbirine benzer gibidir; fakat İsa'nın gelişini ertelendiğinde, aralarındaki gerçek fark belirgin hale gelir. Bir grup, gecikmeye rağmen, umudunu canlı tutmuş ve ruhsal hazırlığını uygun bir şekilde yapmıştı. Bu benzetmeyle İsa, havarilerine Hıristiyan deneyiminin, duygusal heyecan ya da coşkuya dayalı olmadığını, fakat Allah'ın vaatlerinin yerine gelmesi konusunda somut bir kanıt bulunmasa bile, sürekli Allah'ın lütfuna ve azimle iman etmeyi sürdürmeye dayalı olduğunu öğretmek istemişti. İsa, bugün hâlâ bizi “uyanık olmaya” ve O'nun gelişini için her an hazır olmaya davet ediyor.

“Yedinci–Gün Adventisti” ismimiz, İkinci Geliş'in bizim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayacak olsa da, kişisel seviyede İkinci Geliş'in gerçekliğini gözümüzün önünde nasıl tutabiliriz? Yıllar geçtikçe, İsa'nın on bakire benzetmesinde uyardığı hataya nasıl düşmeyiz?

İsa'nın Göksel Tapınaktaki Hizmeti

Eski Ahit'te Allah, Musa'ya yeryüzünde “meskeni” olarak hizmet etmesi için bir çadır veya tapınak inşa etmesi talimatını verdi (*Çık. 25:8*). Hizmetleri aracılığıyla, tapınak, İsrail halkına kurtuluş planının öğretildiği yerdir. Daha sonra, Kral Süleyman zamanında, taşınabilir tapınma çadırının yerini muhteşem bir tapınak almıştır (*1. Kr. 5–8*). Hem tapınma çadırı hem de tapınak, göksel tapınağın “insanın değil, Allah'ın kurduğu asıl tapınma çadırı” örneğinde yapılmıştır (*İbr. 8:2; ayrıca bkz. Çık. 25:9, 40*).

Kutsal Kitap boyunca, Allah'ın ana ikamet yeri olarak hizmet veren bir göksel tapınak olduğu varsayılmaktadır. Dünyevi kutsal tapınak hizmetleri, kurtuluş planının ve İsa'nın göklerdeki kahinlik hizmetinin “mini peygamberlikleri” idi.

İbraniler 8:6; 9:11, 12, 23–28; ve 1. Yuhanna 1:9–2:2'yi okuyun. Bu ayetler, İsa'nın göklerdeki kahinlik hizmeti hakkında ne öğretir?

Yükselişinden bu yana, göksel tapınak, Mesih'in kurtuluşumuz için kahinlik hizmetini yürüttüğü yerdir (*bkz. İbr. 7:25*). Bu nedenle, “Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım” (*İbr. 4:16*) ifadesiyle teşvik ederiz.

Dünyevi tapınağın iki aşamalı kahinlik hizmeti olduğu gibi—birincisi Kutsal Yer'de gündelik ve daha sonra da En Kutsal Yer'de yılda bir kez—Kutsal Yazılar da İsa'nın göklerdeki hizmetinin bu iki aşamasını tanımlamaktadır. O'nun göklerdeki Kutsal Yer'deki hizmeti, aracılık, affetme, uzlaşma ve yenileme ile karakterize edilir. Tövbekar günahkârlar, Arabulucu İsa aracılığıyla Baba'ya erişebilirler (*1.Yu. 2:1*). 1844'den bu yana, İsa'nın En Kutsal Yer'deki hizmeti, yılda bir kez Kefaret Günü'nde yapılan yargılama ve arındırma ile ilgilidir (*Levililer 16*). Tapınağı arındırma hizmeti de, İsa'nın dökülen kanına dayanmaktadır. Bu gün yapılan kefarete, günahın varlığını ortadan kaldırmak ve evrenin Allah'ın iktidarı altında uyumlu bir şekilde tam bir uzlaşmaya varması için Mesih'in erdemlerinin nihai uygulamasını önceden belirtmiştir. Bu iki aşamalı hizmet öğretisi, kurtuluş planının tümünün anlaşılmasını sağlayan eşsiz bir Adventist katkısıdır.

Sebt Günü (Şabat)

Yedinci–Gün Adventistlerinin inandığı ve desteklediği bir diğer önemli Kutsal Kitap öğretisi, yedinci–gün Sebt’idir. Bu, aramızdaki birliği ve paydaşlığı sağlayan anahtar bir ilkedir. Bu, Hıristiyanlıkta çok az istisna dışında, sadece bizlerin takip ettiği bir ilkedir.

Sebt Günü, Allah’ın daha Yaratılış haftasından itibaren insanlığa verdiği armağandır (*Yar. 2:1–3*). Yaratılıştta, üç farklı ilahi eylem Sebt’i tesis etmişti: (1) Allah, Sebt Günü dinlendi, (2) O günü bereketledi ve (3) Onu kutsadı. Bu üç faaliyet, Sebt Günü’nü Allah’ın özel armağanı kıldı, insan ırkının yeryüzünde cennetin gerçekliğini deneyimlemesine ve Allah’ın altı günlük Yaratışının bildirilmesine olanak sağladı. Tanınmış bir haham olan Abraham Joshua Heschel, Allah’ın halkıyla özel bir şekilde bulunduğu kutsal bir gün olan Sebt Günü’nü “zaman içindeki bir saray” olarak adlandırmıştır.

Aşağıdaki ayetler, insanoğlu için Sebt Günü’nün anlamı hakkında ne öğretiyor? *Çık. 20:8–11; Yas. 5:12–15; Hez. 20:12, 20.*

İsa’nın örneğini takip etme arzumuzda (*Luk. 4:16*), Yedinci–Gün Adventistleri yedinci gün Sebt’ine uyar. İsa’nın Sebt Günü hizmetlerine katılımı, onu bir dinlenme ve ibadet günü olarak kabul ettiğini ortaya koymaktadır. Sebt Günü’nün kutlanmasından doğan şifanın (hem fiziksel hem de ruhsal) boyutunu öğretmek için bazı mucizeleri Sebt Günü’nde yapılmıştır (*bkz. Luk. 13:10–17*). Elçiler ve ilk Hıristiyanlar, İsa’nın Sebt Günü’nü feshetmemiş olduğunu anlamışlardı; kendileri de onu aynı şekilde tuttular ve o gün ibadete katıldılar (*Elç. 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4*).

Sebt Günü’nün bir başka güzel boyutu da günahattan kurtuluşumuzun işareti olmasıdır. Sebt Günü, Allah’ın, İsrail halkını Mısır’daki köleliklerinden kurtarıp, vaat ettiği Kenan topraklarında rahatlığa ermelerini sağlayışını anma törenidir (*Yas. 5:12–15*). İsrail’in sürekli tekrar eden itaatsizliği ve putperestliği nedeniyle bu rahatlığa tam olarak erememesine rağmen, Allah yine de “böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor” (*İbr. 4:9*) vaadini vermiştir. O rahatlığa girmek isteyen herkes, İsa’nın sağladığı kurtuluşa imanla girebilir. Sebt Günü’ne uymak, Mesih’teki ruhsal huzuru ve bizleri günahattan kurtarması ve sonsuz yaşamı vermesi için kendi işlerimize değil, yalnızca onun erdemlerine dayandığımızı sembolize eder. (*Bkz. İbr. 4:10, Mat. 11:28–30.*)

Mesih’in kendi halkı için arzuladığı birliği ve paydaşlığı deneyimleme konusunda Sebt Günü size hangi somut yollarla yardımcı oldu?

Ölüm ve Diriliş

Yaratılıştta, “RAB Tanrı Adem’i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu” (*Yar. 2:7*). İnsanlığın yaratılışının bu örneği, yaşamın Allah’tan geldiğini göstermektedir. Ölümsüzlük bu hayatın esas parçası mıdır? Kutsal Kitap bizlere sadece Allah’ın ölümsüz olduğunu açıklar (*1. Tim. 6:16*); insanlara doğumlarında ölümsüzlük verilmez. Allah’ın aksine, insanoglu ölümlüdür. Kutsal Yazılar, hayatlarımızı “kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu” (*Yak. 4:14*) ile karşılaştırır ve ölümümüzde hayatlarımız bilincin mevcut olmadığı bir uyku durumuna girer. (*Bkz. Vaiz. 9:5, 6, 10; Mez. 146:4; Mez. 115:17; Yu. 11:11–15.*)

İnsanlar ölümlü doğup ölüme mahkum olsalar da, Kutsal Kitap, İsa Mesih’i ölümsüzlüğün kaynağı olarak gösterir ve O’nun kurtarışına iman eden herkese ölümsüzlük ve sonsuz yaşam vaat ettiğini söyler. “Tanrı’nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa’da sonsuz yaşamdır” (*Rom. 6:23*). “Kurtarıcımız Mesih İsa ölümü etkisiz kılmış, yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır” (*2. Tim. 1:10*). “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbirini mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (*Yuhanna 3:16*). Yani ölümden sonra yaşam umudu vardır.

1. Korintliler 15:51–54 ve 1. Selanikliler 4:13–18’i okuyun. Bu ayetler bize ölümden sonraki hayat ve ölümsüzlüğün insanlara ne zaman verileceği hakkında ne diyor?

Elçi Pavlus, Allah’ın, ölüm anında değil, aksine dirilişte son boru sesinin duyulacağı zaman insanlara ölümsüzlük bahşedeceğini açıkça ortaya koymaktadır. İmanlılar, İsa’yı Kurtarıcıları olarak kabul ettikleri anda sonsuz yaşam vaadini alırken, ölümsüzlük yalnızca dirilişte verilir. Yeni Ahit, ölüm anında derhal cennete giden ruhlardan hiç bahsetmez; bu öğretinin kökleri putperestliğe dayanır, kadim Grek felsefesine kadar geri gider ve Eski ya da Yeni Ahit’te yer almaz.

Ölüm anlayışımız, İkinci Geliş vaadini daha da takdir etmemize nasıl yardımcı olur? Bu inanç, Yedinci–Gün Adventistleri olarak bizleri nasıl güçlü bir şekilde birleştirir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “The Foundations, Pillars, and Landmarks,” s. 28–32, *Counsels to Writers and Editors*. “Doctrines, Importance of,” s. 778, 779, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümünü okuyun.

Yedinci–Gün Adventistleri olarak, diğer bazı Hıristiyanlarla önemli ortak inançları paylaşıyoruz. Merkezi olan, kuşkusuz, kefaret ve bedelimizi ödeyen İsa'nın ölümü sayesinde yalnız imanla kurtuluşa inanmaktır. Diğer Hıristiyanlar ile birlikte bizler, kendi yaptığımız işlerle değil, bilakis İsa'nın doğruluğu sayesinde imanla karşılıksız olarak aldığımız lütf armağanıyla akladığımızı inanıyoruz. Ya da Ellen G. White'in meşhur yazısındaki gibi: “Bize, O'nun hak ettiği gibi davranılabilmesi için, O'na, bizim hak ettiğimiz gibi davranıldı. Bizim, içinde hiçbir payımız olmayan O'nun doğruluğuyla aklanmamız için O, içinde kendisinin hiçbir payının bulunmadığı bizim günahlarımızdan dolayı mahkum edildi. O, aslında kendisinin olan yaşama bizim de kavuşabilmemiz için, bizim hak ettiğimiz ölüme gitti.”—*Sevgi Öğretmeni*, s. 20. Aynı zamanda bir bütün olarak ele alındığında temel inançlarımız ve bu inançların sonucu ortaya çıkan uygulamalar ve yaşam tarzı bizi Hıristiyan dünyasında eşsiz kılıyor. Olması gereken de budur; eğer bu olmasa, en azından Yedinci–Gün Adventistleri adı altında neden var olalım? İsa'ya olan sevgimiz ve beyan ettiğimiz öğreti, aramızdaki en güçlü birlik faktörü olmalıdır.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① *Faith and Works*, s. 103'de Ellen G. White, aklanmayı günahların affedilmesiyle kıyaslıyor. Mesih'te aklanma ve affedilme minnettariği, erkek ve kız kardeşlerimizle birlikte oluşturduğumuz topluluğumuz ve paydaşlığımız için nasıl bir temel oluşturur?
- ② İlkelerimizin kilise birliği bağlamında ne kadar önemli olduğunu düşünün. Yani, paylaştığımız inanç ilkelerinden başka birçok etnik, dinî, politik ve kültürel özgeçmişten gelen milyonlarca insanı bir araya getiren şey nedir? Bu, sadece hizmet ve mesaj bağlamında değil, aynı zamanda kilise birliği için de ilkelerin ne kadar önemli olduğunu bize nasıl anlatır?
- ③ “Yedinci–Gün Adventist” ismimiz, iki önemli öğretiyi, yedinci–gün Seb'tine ve İkinci Geliş'e işaret eder. İsmimizin bir parçası Yaratılış'a, diğeri ise kurtuluşa işaret eder. Bu iki öğreti birbiriyle nasıl bağlantılıdır, ve bir araya geldiğinde bir halk olarak kim olduğumuzun özünü nasıl ortaya koyarlar?

ÖZET: Yedinci–Gün Adventistleri birçok temel inanaşa sahiptirler. Bazılarını diğer Hıristiyanlarla ortaklaşa tutuyoruz; bazılarını değil. Bir bütün olarak ele alındığında, bu öğretiler ayrı bir kilise olarak kimliğimizi şekillendirir ve İsa'daki birliğimizin temelini oluşturur.

Diğerlerinin Günahları İçin Cezalı

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

İnsanlar genç adamı ilk gördüklerinde, soruları “Adın ne?” değil, “Bacaklarına ne oldu?” oluyordu.

Jack Chen, orta Tayvan’ın taşrasındaki evinde 5 yaşına kadar sadece emekleyebildi. Ancak okul çağına geldiğinde, her gün yaptığı idmanların yardımıyla dik durmasını sağlayacak kasları geliştirebildi. Fakat topuklarının üzerinde garip bir şekilde yürüyordu, bu da diğer çocukların “Ucube!” diye laf atıp alay etmelerine sebep oluyordu. Bazen yanından geçerlerken ona tükürüyorlardı.

Jack doktorların dahi çözemediği bir bacak rahatsızlığıyla doğdu. Fakat Jack ve ailesinin bunun sebebinin ne olduğundan hiç bir şüpheleri yoktu: Aileden birisi kötü bir şey yapmıştı ve şimdi bunun cezasını çekiyorlardı.

“Ailem putlara tapıyordu ve kendilerinin ya da atalarımızın yaptığı bir şeyden dolayı cezalandırıldığımızı inanıyorlardı,” diyor Jack.

Jack 12 yaşındayken bir aile dostları, devlet okulunda geri kalan Jack’in, yakınlardaki bir Yedinci Gün Adventist okulunda okumasının daha iyi olacağına dair bir öneride bulundu.

Jack, İsa’nın adını ilk kez yedinci sınıfa kayıt olduğunda duydu. İlk defa o yıl Kutsal kitap okudu ve 13 yaşına geldiğinde de kalbini İsa’ya vermeye karar verdi.

En büyük sorusunun, neden başka insanların günahlarının cezasını çektiğinin cevabını, yaklaşık bir yıl sonra, İsa’nın doğuştan kör olan bir adamı iyileştirdiğini okuduğunda aldı. Okuduğu Yuhanna 9:2, 3 ayetleriydi; “Öğrencileri İsa’ya, ‘Rabbî, kim günah işledi de bu adam kör doğdu? Kendisi mi, yoksa annesi babası mı?’ diye sordular. İsa şu yanıtı verdi: ‘Ne kendisi, ne de annesi babası günah işledi. Tanrı’nın işleri onun yaşamında görülsün diye kör doğdu.’”

Jack bu sözleri okurken üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. “Bunun bir ceza değil bir bereket olduğunu fark ettim,” dedi. “Eğer bu hastalık olmasaydı ne ailemin ne de benim Tanrı’yı tanıma şansımız asla olmayacaktı.”

Jack Tayvan Adventist Koleji’nden mezun oldu ve şimdi Jiading’in sahil kasabasında bir pastör olarak hizmet veriyor. Bacağının teki yüzünden hafifçe topallıyor ama bacakları normal bir şekilde işlev görüyor. Evli ve iki küçük oğlu var.

32 yaşındaki Jack (soldaki), İsa’yı nasıl bulduğuna ya da İsa’nın kendisini nasıl bulduğuna hayret ediyor. “Bir Hristiyan bile değildim ama hayatımı kurtaracak birini, Allah’ı arıyordum,” diyor. “Allah’ı aramak için önce zihninizi açmanız lazım, sonrasında ne yapacağınızı size Allah söyleyecek.”